

KAO ONAJ KOJI IMA VLAST

4. nedjelja kroz godinu, B

Ima prilika kad smo mi ljudi nemoćni. Kad nam klonu ruke i kada zdvojni gledamo u prazno. Ništa se ne može učiniti. Eno, dogodi se potres, poplava, neka velika nesreća. Dogodi se da netko iznenada strada, pogine, umre. Dogodi se rat, dogodi se teški razdor u obitelji. Dogodi se tjeskoba, nesigurnost, zdvojnost, muka. I onda osjetimo kako ljudske snage ne mogu zapravo baš ništa. Čak nam ni drugi ljudi ne mogu u potpunosti pomoći. I onda se obraćamo Bogu: “Gospodine, pomози! Gospodine, smiluj se!” Jer, znamo, samo on je Gospodar nad Gospodarima.

Za Isusove suvremenike najstrašnije je bilo vidjeti čovjeka opsjednuta od sotone. Naravno, tu se mnogo puta radilo zapravo o duševnoj bolesti, koju oni nisu mogli drugačije razumjeti, nego kao opsjednutost. Bez obzira radilo se tu zapravo o duševnoj bolesti ili o pravom opsjednuću, ljudi su bili nemoćni. Vidjeli su kako je čovjek izvan sebe, kako se strašno muči, a nisu imali nikakva lijeka. I nitko, baš nitko im nije mogao pomoći. I onda se pojavio Isus koji je nastupao s velikom silom i snagom. Stoga su k njemu – kao posljednjoj nadi – dovodili opsjednute, ili su sami opsjednuti nailazili od njega. Kada nitko i ništa nije pomagalo, dolazili su k Isusu.

Današnje nam Markovo evanđelje upravo želi to pokazati. Isus je učio narod kao onaj koji ima vlast, a ne kao pismoznanci koji su samo tumačili riječ. Isus dolazi s velikom snagom, snagom vlastite riječi, snagom vlastite osobnosti. Isus potvrđuje istinitost svojih riječi svojim stavom, ali i čudesima koja je činio. Liječio je bolesnike, umnožio je kruh i ribe, hodao je po vodi... Čak su i njegovi protivnici priznavali. “Nikada nitko nije govorio kao ovaj čovjek”. Govorili su da je – u određenom slučaju – učinio očit znak, koji se ne može zanijekati. Iako su se protivili njegovu nauku, nisu mu mogli odreći snagu i vlast, tako da su ga pitali kojom to snagom čini. I sada dolazi ono što su Židovi smatrali najjačim dokazom nečije snage. Isus se pokazao jačim i od nečistih duhova koji bi opsjeli nekog čovjeka. Za ondašnjeg je vjernika to bio očit i siguran znak da Isus dolazi od Boga ili da je u najmanju ruku Božji čovjek. Iako su to neki pokušavali omalovažiti primjedbom da Isus u ime poglavice đavolskog – Beelzebula – izgoni đavle, ipak je bilo očito da je Božja snaga u njemu.

I danas se evo, događa da je čovjek “opsjednut”, odnosno, da se osjeća kao da je nemoćan pred zlom koje ga obuzima. Zar ne da se svaki pojedini od nas bar ponekad osjećao kao da je zlo u njemu jače od njegove vlastite volje. Osjećamo kako nas nekada obuzima zavist, kako u nama raste bijes, kako nas ponekad zahvaća prevelika i neuklonjiva tjeskoba, zdvojnost, manjak vjere. Osjećamo se nemoćni da oprostimo, da prihvatimo bližnjega, da se prepustimo Božjoj volji. Osjećamo kako nas nekad naše strasti drže i stišću kao kliještama. Ne možemo se oprijeti nekom poroku, nekoj ružnoj misli, nekom nagnuću, nekoj ružnoj navici... Doista, ponekad je zlo tako snažno u nama. Čini nam se da smo prije s takom lakoćom i molili i voljeli druge ljude i praštali i bili susretljivi. Čini nam se da smo s lakoćom izlazili na kraj s našim lošim mislima ili nagnućima, da smo nekako imali same sebe pod kontrolom. A onda, kao da nas je nešto obuzelo i oduzelo našoj vlastitoj volji. Volja nam je postala tako slaba i mlitava. Tome može biti više uzroka: teret godina, bolest, težak rad, oskudica, obiteljske nevolje i nesreće, smrt u obitelji, posljedice rata...

Izgleda upravo nevjerovatno, ali je, nažalost, istinito, da mnogu od onih koji se smatraju vjernicima u takvim prigodama traže takozvana alternativna rješenja. Kao prva pripomoć

nađe se tu horoskop, onda viskovi i druge okultne prakse. Što govoriti o zapisima, zamotuljcima, različitim istočnjačkim iznašašćima koji gledaju na podzemne vode, na strane svijeta, na to gdje treba staviti postelju, a gdje stol... Onda je tu i takozvana bioenergija, kojekakva liječenja dodirom, na daljinu, aurom, čarobnim prahovima... Rekli bi stari ljudi: sve, samo ne evanđelje Isusovo.

Pravi vjernik znade da je liječništvo mudrost koju Bog daje i da trebamo jedni drugima pomagati na sve naravne načine. Međutim, kojekakvo čarobnjaštvo izravno se Bogu protivi. Mi u jednostavnosti srca znamo i vjerujemo: Krist je pobijedio grijeh i smrt. On je jači od svake napasti i svake zle sile. U njegovoj je ruci sve. Nitko i ništa ne može biti jače od Božje sile koja je u Isusu Kristu. Zato se valja njemu obratiti i iskrenim srcem zavapiti – kao što su bolesnici u Isusovo vrijeme znali vikati: Isuse, sine Davidov, smiluj mi se! Zato nam je važna i nedjeljna misa i svakodnevna molitva. Zato su nam važni sakramenti – pogotovo sakrament pomirenja. Zato nam je potrebna i molitva Crkve. a kada je u pitanju bolest, tu je i poseban Božji lijek – sakrament bolesničkog pomazanja. U svemu tome očituje se Kristova snaga. Jer on je rekao: “Ne bojte se. Ja sam pobijedio svijet!” (Iv 16,33)

Zbog svega toga, Kristov vjernik u svemu ima duboki mir duše. On koji je opsjednutoga oslobodio vlasti zloga duha, oslobodit će i nas od svakoga straha, od svake napasti, od svake nesigurnosti i od svakoga zla i grijeha. Upravo zbog toga i molimo svednevice. I ne uvedi nas u napast, nego izbavi nas od zla (tj. Zloga). Neka nam ta molitva uvijek bude uslišana.

Zvonko Pažin